वसीयान् भवति" इति। हे 'ब्रह्मण्', देवार्थं प्रजापत्यर्थं 'मेध्यं' यागयोग्यं, 'अश्वं', 'भन्त्स्यामि' रशनया बद्धं करिष्यामि, 'तेन' अश्वबन्धनेन, 'राध्यासं' समृद्धो भूयासं। 'इति' एतं मन्त्रं, यद्यध्वर्युः 'आह', तदानीं देवताभ्यो न विच्छिद्यते। अतिशयेन धनवांश्च भवति। मन्त्रे योऽयमृत्विग्रूपो ब्रह्मा कथितः सोऽयं ब्रह्मैव अतस्तस्मै परब्रह्मण एव कथयित्वा मेध्यमश्वं बध्नाति ततो युक्तोऽस्य धनिकत्वादिः॥

(३) अत्र रशनास्वीकारो मन्त्रः सप्तमकाण्डे समाम्नातः। देवस्य त्वा सवितुः प्रसवे। अश्विनोर्बाहुभ्यां। पूष्णो हस्ताभ्यामाददत इति। तेन मन्त्रेण स्वीकारं विदधानस्तन्मन्त्रं व्याचष्टे। "देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इति रशनामादत्ते प्रसूत्यै। अश्विनोर्बाहुभ्यामित्याह। अश्विनौ हि देवानामध्वर्यू आस्ताम्। पूष्णो हस्ताभ्यामित्याह यत्यै" इति। तदिदं ब्राह्मणं तत्र तत्रासकृद्व्याख्यातं। स्वीकृताया रशनाया अभिमन्त्रणार्थो मन्त्रः सप्तमकाण्ड एवमाम्नातः। इमामगृभ्णन् रशनामृतस्य पूर्व्व आयुधिविदथेषु कव्या। तया देवाः सुतमाबभूवुर्ऋतस्य सामन् सरमारयन्तीति॥

(४) तमिमन्त्रं रशनाभिमन्त्रणे विनियुङ्क्ते। "व्यृद्धं वा एतद्यज्ञस्य यदयजुष्केण क्रियते। इमामगृभ्णन् रशनामृतस्येत्यधिवदति यजुष्कृत्यै। यज्ञस्य समृध्यै"॥ २॥ इति। 'यज्ञस्य', सम्बन्धि 'यत्' अङ्गं, 'अयजुष्केण' मन्त्ररहितेन व्यापारेण, 'क्रियते'। तदिदमङ्गं 'व्यृद्धं' समृद्धिविकलं, यद्यप्यृगेषा। तथापि